

GRIEZELFEEST OP HET KASTEEL

Saskia Oostveen

Met illustraties van Dieuwke Voorhoeve

Copyright tekst © 2026 Saskia Oostveen
Copyright omslag + illustraties © 2026 Dieuwke Voorhoeve
Eindredactie Elly Wassenaar

Alle rechten voorbehouden.
Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

ISBN 978 94 654 6446 6

Voor Anouk

INHOUD

Wat voorafging	7
Op zoek naar de kasteelheren	11
Wees jezelf!	15
Gruweldige hapjes	22
In de kelder	28
Bot vleesmes	32
Bang spook	37
Glazen bol	43
Standbeeld	49
Geheime kamer	56
K-k-kerker	62
Vliegtuigongeluk	68
Brand!	71
Opmerkelijke ontdekking	75
Gevaar	79
Dag telefoons	82
Allemaal vleermuizen	86
Keiharde boer	92
De laatste bitterbal	97
Samen aan de slag	102
En ze leefden nog lang en gelukkig!	108
Inspiratie	114
Dank!	115

WAT VOORAFGING

Er was eens een zwart sprookjesachtig kasteel in het midden van het land. De thuisbasis van de familie Griesèl. Het kasteel had een ophaalbrug, valhek en drie puntige torens.

Rechts op de hoge kasteelheertoren stond het beeld van opa met een vlaggenmast in zijn hand. Op bijzondere momenten kon je vanaf Kasteeldorp de zwart-groene vlag zien wapperen.

Het plaatsje iets ten zuiden van het kasteel had een gezellig plein. Onder de oude eik stond een bankje met zicht op de bakker, het café en de basisschool. Zomers, als de wind uit het zuidwesten waaide, geurden de smalle straatjes naar de kruiden van het naastgelegen veld.

De drank, thee en zalfjes die Hella Magica van de kruiden maakte waren populair in de wijde omtrek. De kruidenvrouw woonde met haar rat Maantje in een boomhut ten noorden van het kruidenveld, diep in het Donkere Bos.

De Magica's en de Griesèls waren al sinds de middeleeuwen buren. Niet dat ze elkaar konden horen of zien hoor. Tussen de twee huizen stonden heel veel bomen.

Bijna vijftientwintig jaar geleden gebeurde er iets vreselijks. Everardus en Marie Griesèl verongelukten.

Waarom het vliegtuigje boven het Donkere Bos neerstortte was tot op de dag van vandaag een raadsel. Ook Helena Magica en Sven Swart, de ouders van Hella, kwamen hierbij om.

Na een periode van rouw namen Evert en Leonard Griesèl de taken over. Zij waren de zoon en schoonzoon van de vorige kasteelheer en -dame. Samen zorgden de mannen met veel liefde jarenlang voor het kasteel en Kasteeldorp. Net als hun voorgangers gaven ook zij iedere herfst met volle maan een griezelfeest.

Het feest kende een vaste planning. Verkleed als griezel fietsten de Kasteeldorpers 's avonds naar het kasteel. Stipt om acht uur las kasteelheer Evert voor uit het Griesèlboek. Daarna waren er Oudhollandse spelletjes, zoals: sjoelen, blikgooien en stoelendans. Kasteelheer Leonard speelde op de piano en de avond werd afgesloten met hapjes.

Zo ook het laatste feest.

De volgende morgen stuitte pakjesbezorger Piet op een dicht kasteelhek. Toen het personeel na het weekend aan het werk wilde, deed nog steeds niemand open. Boswachter Thekla probeerde zelfs een keer over het hoge hek te klimmen tot ze met haar broek aan een van de scherpe punten bleef hangen. Veel Kasteeldorpers belden de kasteelheren of stuurden berichtjes. Niemand kreeg antwoord.

Een jaar verstreek. De wind werd frisser en de bomen verkleurden. Op een avond met volle maan viel bij alle huizen in Kasteeldorp de uitnodiging voor het griezelfeest door de brievenbus. Een paar uur later klonk uit het Donkere Bos het geluid van een huilende wolf. In de weken die volgden was het anders zo vrolijke jonge winkelmeisje Wanda, van de bakker, behoorlijk van slag. Het gonsde in het dorp van de geruchten. Met name één vraag kwam steeds terug. Wie organiseerde dit feest? Kasteelheren Evert en Leonard waren namelijk nog steeds spoorloos.

De twaalfjarige Linde Wetzels bedacht een plan. Ze wilde tijdens het griezelfeest eens goed rondneuzen op het kasteel. Evert en Leonard zouden nooit zomaar alles en iedereen in de steek laten. Daarvoor kende ze de kasteelheren te goed. Na de scheiding van haar ouders kwam Linde regelmatig op het kasteel.

Afgelopen jaar was er een hoop veranderd in haar leven. Ze had afscheid genomen van de dorpsschool en zat sinds een paar weken in de brugklas van het Frederik Hendrik Lyceum. Samen met haar beste vriend Yunus fietste ze iedere schooldag langs de rivier en over de hoge brug naar Torenstad. Thuis bij haar moeder, aan de rand van Kasteeldorp, maakte het meisje sinds de verdwijning van Evert en Leonard vlogs. De filmpjes online zetten durfde ze niet. Ze was best onzeker en daardoor veel te bang voor vervelende reacties.

OP ZOEK NAAR DE KASTEELHEREN

Linde speurt door haar kamer. Waar heeft ze die rode schminkstift toch gelaten? Net had ze hem nog in haar handen. Ze checkt de tijd en bijt op haar lip. Yunus komt zo en ze wil nog een vlog maken. Vlug klapt ze het statief uit, bevestigt haar telefoon en zet de camera op selfiestand.

Het schermpje van haar telefoon wordt gevuld met een wit geschminkt gezicht. Uit een mondhoek sijpelt een rood streepje. In haar grote donkerbruine ogen verschijnt een twinkeling. Ze grijnst twee puntige hoektanden bloot, zet een stap naar achteren en draait een rondje. Boven haar zwarte hoge schoenen, flared broek en longsleeve wappert een rode vampiercape.

Ze trekt een spiekbriefje uit haar achterzak en werpt een blik op de foto van haar vader in de vensterbank. De volle maan schijnt door het raam en verlicht haar lange blonde haren. Ze drukt op de rode opnameknop en leunt tegen haar bureau. 'Hoi allemaal! Dit is mijn vlog van vrijdag de dertiende. Zoals jullie wel aan mijn outfit kunnen zien. Vanavond is het Griezelfeest op het Kasteel! Tijdens het griezelverhaal sluip ik weg en ga op onderzoek uit. Ik wil meer weten over de verdwijning van kasteelheren Evert en Leonard.'

'Lieverd?!' De stem van haar moeder klinkt beneden.

Linde zucht. 'Die vlog gaat hem niet meer worden vanavond.' Ze stopt met filmen, opent haar slaapkamerdeur en steekt het gangetje over.

'Wow, je lijkt echt een vampier!' roept haar moeder onderaan de trap. Ze trekt een windjack over haar witte uniform en draait een elastiekje om haar bruine krullen.

'Niet alleen fietsen, hè?'

'Geen zorgen, mam! Ik ga samen met Yunus.'

'Als het lukt, haal ik je op. Ik moet nu gauw gaan. Er wordt op me gewacht.' Haar moeder, die wijkverpleegkundige is, blaast een handkus.

Linde vormt een hartje met haar handen.

Twee tellen later valt de voordeur in het slot.

Terug op haar kamer ziet Linde de schminkstift achter haar laptop liggen. Ze kijkt in de spiegel op de kledingkast en maakt het rode streepje uit haar mondhoek iets dikker.

Kraa! Kraa! Kraa!

Buiten klinkt gegil. *Pats!*

Linde is alleen thuis en het is donker. Vlug grist ze haar telefoon uit het statief en gluurde vanachter het rode gordijn naar de voortuin. De lamp op de schuur voor het huis is aangegaan. Verschrikt slaat ze een hand voor haar mond.

Beneden op de tuintegels ligt een blauwe stenen puntmuts, overall en laarsjes.

'De favoriete tuinkabouters van mam!' brengt ze gesmoord uit.